

ПРОТОКОЛ

№ 207

гр. Ямбол, 14.02.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, II СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Д. Митрушева
Атанасова

при участието на секретаря Г.Б.М.
и прокурора П. Ч.

Сложи за разглеждане докладваното от Светлана Д. Митрушева Атанасова Наказателно дело от общ характер № 20212330200828 по описа за 2021 година.

На именното повикване в 15:00 часа се явиха:

Подсъдимият, редовно призован, лично и с адв. Н., редовно упълномощена.

Свидетелят, редовно призован, налице.

Прокурорът: Да се даде ход на делото.

Адв. Н.: Да се даде ход на делото.

Подс. Ю.: Да се даде ход на делото.

Съдът счита, че липсват процесуални пречки по даване ход на делото и

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

СНЕМА самоличността на явилия се свидетел:

В.Н. Ш. - 20 г., неосъждан.

Свидетелят се предупреди за наказателната отговорност по чл. 290 от НК. Обеща да говорят истината.

Свид. В. Ш.: Познавам подсъдимия. Нямам родствена връзка с него. Той е приятел на майка ми.

По случая не знам почти нищо. Той е бил под карантина. Бях извикан от

инспектора да ме разпитва за него. Зададе ми няколко въпроса. Понеже нашите ходеха на почивки и когато са ходили да дават багажа, им звъннаха от полицията, че трябва да са под карантина. Тогава и аз разбрах, че подсъдимият е поставен под карантина. Доста време след това, почти година инспекторът ме извика да ме разпитва. Задаваше ми общи въпроси. Помислих, че става въпрос за автомобила, понеже той беше на името на баба ми.

Друг път Ю. също е бил поставян под карантина - март месец, когато се върнаха от Англия бяха поставени под карантина. Тогава идваха от полицията да ги проверяват.

Лятото на 2020 г., знам че е пътувал до морето да оставя багаж, но към момента, когато е пътувал, аз не знаех, че е бил поставен под карантина. Аз разбрах, че е поставен под карантина в момента, в който се върнаха. Не мога да посоча месец.

Подсъдимият имаше проблеми с кръста. Доста време беше на легло. Имаше някакъв сериозен проблем. Изпитваше болки в кръста. Става въпрос за лятото на 2020 г. Знам, че има проблеми със слуха. За други заболявания не зная.

Във връзка с проблемите със слуха, не зная дали ползва слухови протези. Ние не си комуникираме толкова често с него. Аз в момента уча във Варна. Аз комуникирам главно с майка ми. Говорим си и с подсъдимия, но понякога се налага да викам. Трябва да говоря по-високо. Някой думи не ги разбира – не ги чува и оттам изпитва едно объркване. Това са моите впечатления.

През 2020 г., знам че е работил в Англия на дюнери. Не мога да кажа как се е оправял там. През 2020 г., когато се върна в България, не знам да е работил някъде. По мой спомен никой не го е проверявал през лятото на 2020 г. за поставяне под карантина. Отсъстваха в рамките на между 2-3 часа, не повече. Не са се настанявали в хотел. Те даже не са стигнали до хотела. Когато са се обадили от полицията и са говорили с тях, те веднага са тръгнали обратно към Ямбол.

Подсъдимият е много добър човек. Той не може да убие муха, това са моите виждания. Той не би нарушил закона, камо ли да направи такова нещо.

Много е притеснителен. За най-малкото се притеснява.

На основание чл. 283 от НПК, СЕ ПРОЧЕТОХА писмените доказателства, приложени по делото.

Прокурорът: Нямам искания за доказателства.

Адв. Н.: Моля, да бъде преразпитана свид. Алб. Ап., защото има някакво объркване, относно в хотела, в който е работила тя. За да се изчисти това нещо, моля да бъде преразпитана свид. А..

Съдът счита, че не е необходимо възобновяване на разпита на свидетелката Алб. Ап., за фактите, за които се иска възобновяване на разпита, т.к. в разпита ѝ в съдебно заседание от 10.01.2022 г., последната не е уточнявала подобна информация.

Водим от горното

ОПРЕДЕЛИ:

ОТКАЗВА ДА ВЪЗОБНОВИ разпита на свид. Алб. Ап..

Подс. Т.Ю.: Не желая да дам обяснения.

Съдът счете делото за изяснено от фактическа и правна страна

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИКЛЮЧВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ

Прокурорът: Уважаема госпожо председател, намирам, че след провеждане на съдебното следствие се събраха неоспорими доказателствени материали, които установяват по несъмнен и безспорен начин, че подс. Т. М. ЮМ. е извършил престъплението по чл.355 ал.2 вр. ал.1 от НК. Полицейските служители в показанията си заявяват, че са провели телефонен разговор с подсъдимия на дата и час, в които същият е бил извън гр. Ямбол. От разговора са разбрали, че същият има информация, че е знаел, че е поставен под карантина. Същият е осъществил от субективна страна състава на престъплението цитирано по-горе.

От показанията на свидетелката Алб. Ап. се извлича информация, че подсъдимият има нужния интелектуален капацитет да може да върши работа със средна сложност. Това може да се извлече от факта, че същия е работил

като дюнержия. От друга страна заявеното от защитника твърдение, че подсъдимият не чува добре и не може да се оправя добре в различни отношения, в околната среда, се опровергава от факта, че подсъдимият освен че може да работи е предприел и шофиране. Той е шофирал сам.

Субективната страна на престъплението е доказана по несъмнен и безспорен начин. От друга страна подсъдимият е подписал връченото му предписание, т.к. е констатирано, че неговото състояние му позволява да възприема фактите, означава, че същият много добре е знаел, че е поставен под карантина. С оглед на което считам, че от събрани по делото материали се установява, че от обективна и субективна страна е извършил престъплението, поради което считам, че на основание чл.355 ал.2 вр. ал.1 от НК, вр. чл.54 ал.1 от НК, следва да му бъде наложено наказание в размер на три месеца „Лишаване от свобода“, което да бъде отложено с три години изпитателен срок. Към това наказание следва да бъде добавено кумулативно предвиденото наказание глоба в размер на 10 000 лв.

Моля, в този смисъл да постановите Вашия съдебен акт.

Адв. Н.: Уважаема госпожо председател, от събраните доказателства, както в хода на съдебното следствие, така и в хода на досъдебното производство, не се доказва по безспорен и несъмнен начин подс. Т. М. ЮМ. да е извършил престъплението, в което е обвинен. Приложени са копия на документи, които аз ще коментирам. Разпитани са свидетели, чиито показания се делят на две група. Първата група са показанията на полицейските служители и най-вече на свид. Р., които считам, че не следва да бъдат кредитирани.

Полицейският служител М. е посочил това, което му е разказано от Р., т.к. той не е разговарял нито с подсъдимия, нито със свидетелката А., поради което неговите показания се явяват косвени, т.к. преразказва това, което му е разказал свид. Р.. Освен това искам да обърна внимание на показанията на свид. Р.. Тях считам за недостоверни и вътрешнопротиворечиви. В съдебно заседание същият сочи, че при проведения разговор с Ю., същият му е заявил, че се намира в Слънчев бряг и се е настанил в хотел. Видно от приложената справка, за движението на автомобила от администратора на хотела е, че подсъдимият въобще не е достигнал до Слънчев бряг. Не се е настанявал в

хотел, т.к. същият не е работил. В показанията си свид. Р. посочва, че Ю. не е бил настанен в хотел, т.к. му е отказано да бъде настанен. Това е първото противоречие.

Свидетелят Р. твърди, че подсъдимият е заявил, че ще направи опит да се свърже с РЗИ. По-надолу в показанията си в същото съдебно заседание, свидетелят твърди, че подсъдимият му е съобщил, че се е опитал да уведоми РЗИ. Разликата е огромна.

Трето - свидетелят Р. твърди, че е разговарял с Ю., а по-надолу твърди, че не си спомня кой от двамата е разговарял - с Ю. или с А..

Четвърто - в показанията си Р. сочи, мисля че подс. Ю. знае, че е нарушил карантината. Веднага след това заяви „беше запознат, че е в карантина и въпреки това напуска жилището си“. Сами виждате, че противоречията са огромни. При такива противоречия може ли да се даде вяра на показанията на този свидетел. Видно е, че свидетелят Р., незначайно поради какви причини, яростно защитава тезата си, че подсъдимият е нарушил карантината, което се установява от множество изготвени от него докладни записки, които също са противоречиви като съдържание. Считам, че показанията му не следва да бъдат кредитирани, т.к. същият не се явява незаинтересована страна по делото, а напротив, същият е пристрастен и заинтересован от изхода на делото. Най-малкото поради това, че евентуално осъждане на подзащитния ми ще се води като разкрито престъпление, както на ОДМВР-Ямбол, така и в частност на самия свид. Р..

Показанията му противоречат на обективни факти от действителността, каквито са записите, касаещи движението на автомобила, които установяват, че господин Ю. въобще не е достигнал до крайната си точка. Показанията на Р. се оборват от изпратените документи от хотела в Слънчев бряг, че хотелите в него период не са работили.

Показанията на свид. Р. се оборват от показанията на свид. А. и свид. Ш.. Показанията на свид. А. и свид. Ш. - син на свид. А., освен че си кореспондират помежду си, кореспондират и с обективни факти по делото, изложени по-горе.

По останалите доказателства - приложените копия на посочените документи, считам че почиват на неоригинални документи - копия с положен печат „вярно с оригинала“, което гарантира една крайна необоснованост за

една евентуална присъда.

По делото са приложени копия от документи несъдържащи съответните реквизити. Не са съставени по съответния ред, форма и начин. Дори въпросната разписка за връчване на декларацията за запознаване с предписанията за карантината е копие. Оригиналът не е предоставен по делото, а такава декларация също явно не съществува.

Уведомителното писмо на РЗИ-Ямбол, представлява документ издаден електронно и връчен електронно, като кое е лицето положило подпис върху ел.предписание и къде е този подпис, не е ясно. Пише, че му е връчена разписка, че е запознат, че е поставен под карантина. Само че е представена по делото разписка за връчване на декларация с преписания за поставяне под карантина, според заповедта на Министъра на здравеопазването, следва на карантинираният лице да представи декларация за запознаване със съдържанието на карантината, каквато липсва.

Видно уведомителното писмо на РЗИ-Ямбол, въз основа на което следва да бъде осъден подсъдимият, същите са връчени електронно. Точка 19 от процесната заповед № РД-01-333 от 12.06.2020 г. на Министъра на здравеопазването е установено, че предписанията, с които се поставят под карантина лица по т.14, могат да се издават и в ел.форма, при наличие на техническа възможност. Запознаването със съдържанието се удостоверява с полагане на подпис върху ел.устройство и подпис на декларацията за запознаване със съдържанието, но каквато няма. От една страна да бъдат запознати лицата по т.19, трябва да са изпълнени двете поставени условия: първото – подзащитният ми да е положил подписа си върху ел.устройство, а такъв няма. Има някаква драскулка през средата на документа. Да не говорим, че в бланката пише „долуподписания”. Второто условие е подсъдимият да е подписал декларацията и да е запознат със съдържанието ѝ. Декларацията се предоставя в оригинал от РЗИ. Същата не съществува, дори не е предоставена на Ю.. Такъв документ не е предоставен и в хода на съдебния процес, въпреки че беше изискан.

От друга страна използвания израз в т.19 от заповедта „ел.форма при наличие на техническа възможност”, не съобщава за получаване на уведомление. Изразът „електронна форма” няма легална дефиниция в българското законодателство, като чл.258 от ЗЕС, както и в чл.5 на Закона за

електронните документи и електронните удостоверения и услуги/ЗЕДЕУУ/, съгласно който „адресатът на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закона е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма”. Изрично устна или писмена форма в приложение № 5 на заповедта, която по никакъв начин не съвпада с представените от РЗИ копия като съдържание. Писмената форма установява законния документ. Съдържащите се в него правила, целят да установят правното значение на ел.документи, ел.подпис, както и условията поради които същите не са представени в писмени такива. Според чл.3 ал.2 от ЗЕДЕП писмена форма се смята за правилна, ако е съставен ел.документ, легалната дефиниция, за който е дадена в чл.3 ал.1 от същия закон – „Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизвеждано”. Електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и визуално представяне на информацията. Съгласно разпоредбата на чл.13 ал.1 от ЗЕДЕП „Ел.подпис е всяка информация в ел.форма добавена или логически свързана с ел.изявление за установяване на неговото авторство”. Притежателят на ел.подпис удостоверява пред определени лица и институции, че конкретното волеизявление изхожда точно от определено лице, като лице подписало и има значение на саморъчен подпис. Законът придава значение на подписан документ на този ел.документ, към който е добавен квалифициран ел.подпис. Неговата сила е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ – чл.13 ал.3 от ЗЕДЕП. Още повече, че заповедта на Министъра на здравеопазването разрешава ел.форма само при наличие на техническа възможност. По делото не се установява, че процесното предписание издадено като ел.документ е подписано с ел.подпис. Напротив, липсват всякакви предпоставки по ЗЕДЕП и ЗЕДЕУУ, за ел.волеизявление и неговото връчване камо ли със заповед съдържаща и наказателна отговорност.

На трето място - по отношение на двата документа. Не е оригинал, не е електронно попълнен, без изискуемите реквизити, не отговаря на заповедта на министъра, което предпоставят обективната страна на извършеното деяние, а именно: от разписката за връчена декларация за запознаване с предписанията за поставяне под карантина и от предписанията за поставяне под карантина

извличаме следното: първо - предписанието изобщо не отговаря на действителната форма към процесната заповед на МЗ, която обвинението счита за нарушена. Няма нужните реквизити, дори за връзката на заповедта с подписа и имена. Администрацията на Митниците и РЗИ е неограничена и може да установи в конкретния случай надлежното уведомяване на лицата и запознаването с последиците, това което се съдържа в предписанията и спазването на процедурата, която води до ангажиране на наказателната отговорност по смисъла „Лишаване от свобода”.

Предписанието е издадено с неоригинална заврънтулка някъде в текста. Не е ясно, кое лице е подписало документа. Този подпис не е на подсъдимия и не може да му се вмени по такъв начин наказателна отговорност, т.е. това предписание физически въобще не му е връчвано.

Трето - предписанието е с № 200622/741550, който номер въобще не съответства на номера на приложената разписка.

Четвърто – разписката за връчена декларация е с № 0877/цифри на телефонен номер/, после следва № 290620/741550, който номер по никакъв начин несъответства с норма на предписанията.

Пето - самото предписание се връчва по одобрена формула - приложение № 5 към т.13 към заповед № РД-01-333 от 12.06.2020 г. на Министъра на здравеопазването.

Шесто - когато е.изявление, съгласно чл.19 от същата заповед, която е отменена на 30.06.2020 г., следва към него да има декларация за запознаване със съдържанието на предписанията, а не разписка за връчена декларация.

Седмо - приложената разписка не е ясно към кой документ е, от кой е връчена, какво е съдържанието й. Тя не може да служи за заповед със съдържание на декларация. Всяка декларация изхожда от едно лице и служи да деклариране на някакви данни.

Осмо – в обвинителния акт е написано, че обвиняемият се задължава да спазва ограничение да не напуска жилището на адрес: гр. Ямбол, ул. Екзарх Йосиф № 6а, като такова задължение в предписанието не е посочено никъде, а наказващият орган, по въпросния лист на карантината, визира преписания в нея.

Девето - съгласно допълнителните разпоредби на ЗЗ, §47, карантината е

действие по отделяне на контактни лица и болни от заразна болест по чл.61 ал.1 или ал.3 и на лица, които са влезли на територията на страната от други държави в с цел предотвратяване разпространението на заразна болест и същото не представлява задължителна изолация, по смисъла на същия закон, която може да се постави както в домашни условия, така и в болнични условия. Дори карантината да се счете като популярна дума, първо подзащитният ми не разбира дотолкова езика, уведомяването му е неясно. За да се обективира субективната страна следва да се съдържат доказателства, че подсъдимият знае за множеството заповеди издадени от Министъра на здравеопазването. Разбира се точни какви действия или бездействие следва да извърши, когато е поставен под карантина и съответно да е осъществил изпълнителното деяние.

Десето - предписанието касае, в няколко определени точки, задължения на господин Ю.. В него са посочени действия единствено спрямо членовете на неговото семейство и как да действа при поява на симптоми, т.е. ако се носи наказателна отговорност следва да се носи само за описаните в предписанието инструкции.

На десето място към процесната заповед и приложение № 5 има инструкции на лицето поставено под карантина, на които също не е упоменато задължението да не напуска дома.

На следващо място, съставът на престъплението по чл.355 от НК може да бъде осъществен единствено и само при умишлена форма на вина. За да е осъществено от обективна страна, следва виновното лице - в случая подзащитния ми, да е предвиждал настъпването на обществено-опасните последици и да е целял настъпването им, което означава, че същият следва да е бил напуснал дома си и да е знаел, че е поставен под карантина, че нарушава карантината и въпреки това е предвидил действията, с които да извърши това нарушение. В конкретния случай липсват такива доказателства, които да установят и докажат такова знание у подзащитния ми, а още по-малко желаното и целяно от него нарушаване на карантината. Липсват надлежни документи, оформени по съответния ред и декларация за уведомяване как и въобще забраната да напуска дома за 14 дни.

Подзащитният ми страда от висок процент глухота, разбира бавно български език. От 2004 г. е напуснал страната. С двойно гражданство е.

Липсата на субективна страна от състава на престъплението по чл.355 от НК, което квалифицира евентуалното деяние като административно нарушение, което само съгласно ЗАНН, може да бъде извършено по непредпазливост.

На пето място - осъждане по този текст от НК, противоречи на основния правен принцип какъвто е законоустановеността на престъплението – чл.7 т.1 от Етичният кодекс за защита правата на човека и основните свободи вр. чл.5 ал.3 от Конституцията на Република България. Така и в решение от 22.11.1995 г. на Европейския съд по правата на човека, по делото С.У срещу Обединеното кралство, казва че разпоредбата на чл.7 трябва да бъде тълкувана и прилагана по такъв начин, за да осигури ефективна защита срещу противозаконно преследване, осъждане и наказване.

Това за съда е принцип, че един закон може да квалифицира дадено деяние като престъпление и да предвиди наказание. И принципът, че наказателното право не може да се тълкува разширително във вреда на обвиняемия по аналогия. От тези принципи следва, че едно престъпление трябва да бъде ясно определено в закона. Това изискване е изпълнено, когато индивидът може да узнае от формите на съответната разпоредба кои действия или бездействия го правят наказателно отговорен. Не може да се счита, че чл.7 от Конвенцията забранява постепенното избистряне на правилата на наказателната отговорност, посредством съдебно тълкуване, в конкретния случай при условия, че крайният резултат е съвместим със същностните елементи на съответното престъпление и може да бе предвидено. Според последните пратки на Европейския съд по правата на човека, стандартът за законност изисква всички закони да бъдат достатъчно точни, за да се избегне всякакъв риск от произвол и да се позволи на граждани, ако е необходимо с подходящ съвет да предвидят до разумна степен обстоятелствата по делото, последиците, до които може да доведе дадено действие. В тази връзка при съществуващата следствена и правна уредба по въпроса с нарушаването на карантината, стандартът за законност не е спазен. Именно поради тази причина доколкото поставен подзащитният ми под карантина не може да предвиди последиците от нарушаването ѝ, то следва присъдата да бъде оправдателна.

Заповедта на МЗ е общ административен акт и разпоредбата ѝ не можа да служи за общо нарушаване на бланкетната норма на чл.355 от НК, без

отчитане на фактите и обстоятелствата по делото. Още повече, че ако се приеме, че заповедта на Министъра е нормативен административен акт, то този акт не е бил част от действащото право, защото не е бил обнародван, съгласно чл.78а ал.2 от АПК.

На шесто място - законодателят предвижда и наказателна, и административнонаказателна отговорност. Не е ясно какъв е критерия, по който съдът ще отсъди, че тук става въпрос за извършено престъпление. Още повече, че предвиждането на два отделни вида отговорност за едно и също деяние, противоречи на стандарта на Европейския съд, както и на международните стандарти за яснота, предвидимост и достъпност на законовите разпоредби. Този подход противоречи на основния принцип на наказателното право за законоустановеност на нарушенията и наказанията.

Конкретно предоставените доказателства не отговарят на образаца, с който се налага въпросната карантина, и както и обвинението, така и евентуалната присъда ще се крепи на неоригинални, незаконосъобразно издадени документи, в които дори не е записана забрана за напускане на адреса, а общи предписания за спазване на хигиенни норми.

Седмо - дори ако съдът приеме, че инкриминираните действия на подсъдимия формално осъществяват признаците на нарушаване на мерки издадени против разпространението на заразна болест по хората и с оглед на това попада в обсега на наказателно-правната забрана по чл.355 ал.2 вр. ал.1 от НК. В конкретния случай обаче, първо - подсъдимият не е бил поставен под задължителна изолация в дома; второ - не е знаел за поставянето под карантина; трето - не е осъзнавал какво точно нарушава, какво поведение се изисква от него, съответно с кои действия го нарушава, още повече че самото предписание в конкретния случай сочи действия и отговорности единствено и само спрямо членовете на семейството, прояви на симптоми и т.н.

На девето място - дори да се приеме, че подсъдимият е нарушил предписанията за поставяне под карантина, то деянието макар и формално да осъществява от обективните и субективни признаци на предвиденото в закона престъпление по чл.355 от НК, то неговата обществена опасност е явно незначителна и същото е малозначително. Поначало, за да бъде признат подсъдимият за виновен трябва да съставлява едно деяние престъпление, не е достатъчно само формално да осъществява признаците на съответния състав,

а е необходимо деянието в достатъчна степен да е общественоопасно, да накърнява сериозно обществените отношения. Така разпоредбата на чл.9 от НК предвижда, че деянието макар и формално да осъществява признаците на предвиденото в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна и действително не е указала никакво отрицателно въздействие върху защитата на обществените отношения или когато обществената опасност на деянието е явно незначителна без да бъде напълно изключена. В настоящия случай е налице втората хипотеза - явна незначителност на обществената опасност на деянието. За да бъде определено като престъпно конкретно поведение, то следва да покаже типичните за този вид прояви и степен на засягане на обекта на деянието, което да оправдае използването на методите на преследване на наказателното право. Разпоредбата на чл.9 ал.2 от НК е обща и принципно погледнато е приложима за всички престъпления от НК, независимо от това какви обществени отношения се охраняват с тях, включително и убийства, т.е. само поради обстоятелството, че с дадената разпоредба от особената част на НК, се охраняват важни обществени отношения, а в настоящия случай такива свързани с разпространението на заразни болести, не може априори да бъде изключвано приложение на чл.9 ал.2 от НК. Престъпления засягащи народното здраве, са такива със завишена степен на обществена опасност. Това обаче не може да бъде пречка за приложението на чл.9 ал.2 от НК, когато при хипотетичното обсъждане на конкретното деяние се разкрива неговата малозначителност, липса или съществуващо незначително отрицателно въздействие върху защитените отношения. В този смисъл е допустимо като малозначително да бъде оценен дори, деянието да е извършено при условията на опасен рецидив, съгласно решение № 253, при условие, че тези макар и важни обществени отношения не са били засегнати по никакъв начин, а дори да приемем, че са били засегнати, те са засегна в една абсолютно крайно незначителна степен.

В духа изложеното по-горе е Решение № 870/17.10.2005 г. по НД № 242/2005 г. на ВКС, Тълкувателно решение № 113/16.12.1982 г. по НД № 97/1982 г. на ОСНК на ВКС, което следва да покаже пристрастяване към този тип прояви, което да обоснове използването на санкционни средства на наказателното право и да ги прави обществено приемливи. В настоящия случай считам, че с конкретното поведение на подсъдимия обществените

отношения не са били накърнени, респ. са накърнени в изключително незначителна степен, поради което същото се обуславя като малозначително и необосновано използване на санкционните средства на наказателното право не може да ги направи обществено приемливи.

Когато се обсъжда приложението на чл.9 ал.2 от НК, следва да се прецени съвкупността на всички елементи от състава на престъплението, в т.ч. характера и обекта на посегателство да е установен, с която може да бъде засегнат, характера на дееца, който намира отражение върху обществената опасност на неговата личност. Деянито е извършено на осмия ден след поставяне под карантина. То е в началото на поредица от случаи, които са изолирани. Заповедите на МЗ са сменяха на час. Без нормална възможност да бъдат разбрани от всеки.

Тази ситуация е напълно нова, несвойствена за българските граждани, които за първи път са поставени пред подобна реалност. Още повече пред ниския брой заболяли в медийното пространство достъпно за всеки, както общото мнение беше, че заразата не съществува, че никой не вижда и не познава болен от заразата. Като това е подкрепено лятото на 2020 г. с непрекъснато определяне на новите мерки на МЗ, които постепенно отпадат, като месец 07.2020 г., броени дни след нарушаване на карантината, вече отпадат всякакви ограничения при преминаване на границата с Република Турция. След 13.05.2020 г. в съзнанието на българските граждани се оформя уверението, че извънредната епидемична обстановка е отминала и Ковид е останал в миналото. Подсъдимият на инкриминираната дата, а и след това, не проявява никакви симптоми на Ковид, с което не поставя по никакъв начин в опасност живота и здравето на други лица.

По отношение на личността на обвиняемия, за която също следва да държим, т.к. е изключително ниска степента на обществена опасност. Подсъдимият е на 56 г., скромен, доста притеснителен човек, неосъждан, срещу него няма висящи преписки и дела, нито прекратени такива, не му е налагано административно наказание. Целият му живот е минал в трудова дейност. Същият е работил Турция, България, Великобритания, за да прехранва себе си и своите близки. Напуснал е България през 80-те години. Започнал е да се връща от около 5-6 години насам. Има значителни пропуски по български език. Има намален слух, спазва законите, не ги нарушава и ако е

знаел за задължението си и наказателната отговорност, не би извършил подобно деяние. Изобщо не е разбрал, че е карантиниран, още повече при поставяне под карантина, освен подписаните документи, от РЗИ незабавно са се свързали в него. Такова уведомление при процесната карантина не е осъществено. При влизането си от Турция не е бил болен, нито контактен. Обстановката е била доста по свободна. Не е разбрал какво му се връчва. За него не е ясно какво е правено и ако е бил карантиниран, че не трябва да напуска адреса 14 дни. Ако го напусне ще бъде даден на съд. Тези обстоятелства за него са неизвестни до момента, в който предприема пътуване със свид. А. и от полицията получава обаждане. Обаждането е било откровено, отговорил е не се намира на адреса. Лицето, което е извършило престъпление, което е съзнала и цели допускане ще укрие истината и ще се опита да избегне наказателната отговорност. Дори при посещението от полицаите, той отново не е разбрал, че срещу него е образувано наказателно производство. Това деяние е инцидентно за неговия живот. Напуснал е адреса за няколко часа, след което се е върнал след уведомяване от полицията за карантината и след което не е напускал адреса, дори и дни след приключване на карантината, за което не разбила кога е приключила. Подсъдимият не е бил болен, нито заразен. И разпространението на заразата, както в България така и в Турция, почни е приключила, поради което моля, съда да постанови присъда, с която да признае подсъдимият за невинен по повдигнатото му обвинение по чл.355 НК. Деянието не осъществява както от обективна, така и от субективна страна. от Обективна страна липсва елемент от състава на престъплението поставяне под карантина и надлежно подписана декларация няма изписани реквизитите не отговаря на одобрената бланка.

От субективна страна също липсва умисъл от страна на подсъдимия. Той не знае, че е поставен под карантина и въпреки това да наруши това задължение и да напуска жилището съзнавайки нарушението.

Дори съда да приеме, че е осъществил състава на престъплението в което подсъдимият е обвинен, то би могло да бъде прието, че се касае за малозначителен случай съгласно чл.9 ал.2 от НК.

Подс. Т.Ю.: Влязох на границата. Провериха багажа. Когато дойдох в Ямбол, аз не съм виновен. Когато ми се обадиха, тогава разбрах, че съм нарушил карантината. Моля, съда да ме оправдае по повдигнатото

нарушение. Не съм виновен.

Реплика на прокурора: Намирам, че показанията на свид. Р., както бяха третираны от защитата, са неправилно интерпретирани, т.к. затова че е могъл да разбере и по някакви противоречиви сведения е провел разговор с подсъдимия, поради което обвинението за противоречия в показанията му не е основателно. Дали подсъдимият е му казал, че са стигнали до Несебър или не, няма значение.

Обвинението от обективна страна е доказано по несъмнен начин. Обективната страна не е обсъждана, т.к. по безспорен и несъмнен начин е установено, че подсъдимият е бил в района на Бургас, установено е, че същият няколко часа - близо пет, му коства да отиде и да се върне, поради което намирам, че обективната страна на деянието е доказана.

Относно субективната страна нямам какво да добавя по предходната си пледоария. От предписанията за поставяне под карантина, подписване на документите и жената, с която живее на семейни начала, относно огромния брой възражения по заповедта на Министъра, въз основа на която е издадено предписанието, относно ел.подпис, намирам, че същите са неотнормими към производството, ако защитата желае би могла да си потърси правата по друг начин.

Относно разпоредбата на чл.9 ал.2 от НК, категорично същата не може да се приложи. Подсъдимият близо пет часа е отсъствал от адреса, на който е поставен под карантина. С него е пътувала свидетелката, с която живее на семейни начала и същият е знаел много добре, че е поставен под карантина.

С оглед изложеното от защитата на подсъдимия в пледоарията и по делото, оспорването на подписа положен под разписката на връчена декларация, съдът счита, че съдебното следствие по делото следва да бъде възобновено и да бъде назначена съдебно-почеркова експертиза, с вещо лице от НТЛ при ОДМВР-Ямбол, който след като се запознае с оригинала на разписката за връчена декларация намиращ се в РЗИ-Ямбол, извърши справка навсякъде, където е необходимо и с подписа положен от подс. Ю. в хода на досъдебното производство, да даде заключение: подписът положен под разписката за връчена декларация за запознаване с предписания за поставяне под карантина дали е изпълнен от Т. М. ЮМ..

С оглед на твърдението, че подс. Ю. трудно разбира български език,

следва да бъде изискана справка от Министерство на образованието, издавани ли са дипломи за завършена степен на образование на подс. Т. М. ЮМ. и в случай на издаване на такива, да се посочат номерата на същите и учебните заведения, откъдето последните са издадени.

Водим от горното

ОПРЕДЕЛИ:

ВЪЗОБНОВЯВА СЪДЕБНОТО СЛЕДСТВИЕ ПО ДЕЛОТО

НАЗНАЧАВА съдебно-почеркова експертиза с вещо лице от НТЛ при ОДМВР-Ямбол, което след запознаване с документите намиращи се в РЗИ-Ямбол, относно поставяне под карантина на подс. Т. М. ЮМ., извършено с предписание № 200622/741550, да отговори на въпроса: подписът изпълнен под разписка за връчена декларация за запознаване с предписанията за поставяне под карантина изпълнен ли е от подсъдимия Т. М. ЮМ.. В случай на полагане на такъв подпис, на някой от останалите документи за поставяне под карантина, който се сочи, че е изпълнен от Т. М. ЮМ., да даде отговор на въпроса дали подписът е изпълнен от подсъдимия.

ДА СЕ ИЗИСКА справка от Министерство на образованието издавани ли са дипломи за завършена степен на образование на подс. Т. М. ЮМ. и в случай на издаване на такива, да се посочат номерата им и учебните заведения, от които са издадени.

ОТЛАГА и НАСРОЧВА делото за 04.04.2022 г. от 15:00 часа, за която дата и час се съобщи на подсъдимия и защитника му и на ЯРП.

ДА СЕ ПРИЗОВЕ вещото лице.

Протоколът се изготви в с.з., което приключи в 16:25 часа.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____

Секретар: _____